Homilia

en l'Aplec a l'ermita de Paretdelgada de la Selva del Camp, 5 de maig de 2024

Estimat poble sant de Déu [Espero que amb la tecnologia pròpia del segle XXI, les paraules del bisbe arribin més clares i entenedores que les del meu predecessor en la seva presència fa seixanta anys aquí, en aquest mateix lloc i circumstàncies], benvolguts mossens, comunitat parroquial de la Selva i persones que segurament heu vingut de les poblacions veïnes. [Benvolgut alcalde] Benvolgudes autoritats, membres de la Comissió que ha organitzat l'Aplec, cambreres, Amics de l'ermita, Colla Sardanista Germanor. Benvolgudes i benvolguts tots en el Senyor.

En les paraules que vaig escriure ja fa un temps per al programa d'aquest Aplec 2024, us deia que en la celebració d'avui aquí a l'ermita pregaríem a Déu, per intercessió de la Mare de Déu de Paretdelgada, perquè protegeixi tots els béns materials i immaterials que tenim com a poble, aquí a la Selva, a les poblacions veïnes i a tot el país. És una manera de dir que aquest aplec és continuïtat d'aquells aplecs de fa seixanta i més anys. I, precisament, això estem fent de nou, donar gràcies a Déu, i ho fem de la manera més alta que el poble cristià té: l'eucaristia. Les festes votades, els patronatges dels sants, santes i maredeus i els aplecs i trobades han vestit una part important de la història del país. I aquest país, recordem-ho, té profundes arrels cristianes i s'ha teixit «des de baix» amb aquest caràcter festiu, popular, religiós cristià i marcadament defensor del territori.

I què tenien de comú aquests aplecs?: una cosa que hem escoltat en boca de l'apòstol Pau i que ens ha dit a la primera lectura d'aquest diumenge de Pasqua: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències entre uns i altres, Déu acull tothom.» Vet aquí! Als aplecs hi té cabuda tothom, com a l'ermita, com a l'Església, com als braços de la Mare de Déu. En aquest món tan individualista, el missatge cristià va a contracorrent, perquè parla de viure la Vida en comunitat. I quan deia que també aquí a Paretdelgada hi té cabuda tothom volia respondre a unes preguntes que ens podem fer: Quantes persones dels vostres pobles no han vingut aquí en moments de necessitat, o d'alegria, o d'incertesa? Quants de vosaltres no heu vingut a casar-vos-hi? O tan sols a encendre una llàntia? Persones de tota mena s'han posat sota la protecció de la Mare de Déu de Paretdelgada. I és que la nostra Mare comuna, la Mare de Déu, és símbol del que hem escoltat a la segona lectura: «Estimem-nos els uns als altres.» Si tenim una mare en comú, un germà en comú i un Pare en comú que s'ha avançat a estimar-nos primer, què ens priva d'estimar-nos de cor i en la bondat els uns als altres teixint una xarxa de relacions fonamentades en la bondat? També d'amor ha anat l'evangeli i ens ha reiterat el mateix missatge: «Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres.»

Benvolgudes i benvolguts, permeteu que em dirigeixi a Maria, Mare de Déu de Paretdelgada: Saps, Maria, que molts de nosaltres no sols et recordem en els dies de festa. Ho fem constantment, perquè sabem que, qui millor que tu, Maria, per fer de missatgera davant el Senyor, davant Jesús, a qui vas donar la vida, que va ser modelat al teu ventre durant nou mesos i a qui vas transmetre la fe. Aquí estem. I en aquest any 2024, tot reprenent els nostres aplecs als teus peus, voldria transmetre't un gran anhel, un anhel, però, que no és només nostre, de la gent de la Selva o d'aquests pobles del Camp, és anhel, desig i pregària de la humanitat sencera. Aquest anhel tan preuat és el do de la pau, del respecte a l'ésser humà i del respecte al planeta. Les dones i els homes hem anat enrarint, amagant i fent malbé l'amor que el teu Fill Jesús ens demana. El món no sap donar la Pau que s'escriu en majúscules, la pau que ens fa germanes i germans, la pau que ens empeny a ajudar, la pau que fa entendre'ns fins i tot amb qui pensa diferent, la pau que no entén de races, de religions, de creences, de mirades… Ja ho veus, Maria, Mare de Déu de Paretdelgada, tants anys i hem de posar-nos als teus peus perquè demanis al Senyor el do de la pau per a aquesta humanitat que menysprea la creació de Déu, que malbarata el planeta, que anorrea les debilitats i que aixafa les peculiaritats i les diferències.

Continuarem ara amb la nostra acció de gràcies, és a dir, amb la nostra eucaristia dominical, en aquest diumenge de Pasqua, en aquest diumenge de primavera, mentre fem camí cap a l'Ascensió i la Pentecosta. Que la Mare de Déu ens acompanyi; com cantem als goigs, ens sigui advocada i protectora, i com diu l'antiga oració: «Des de vostra ermita bruna, on els ulls sempre us han vist, envieu-nos una engruna de l'amor de Jesucrist.»